

SVŠGUGL

Umetniška gimnazija, smer gledališče in film, predstavlja krstno uprizoritev:

ANJA NOVAK TEKST TELESA

*Kdo si lasti to moje telo?
Kdo mi pusti umreti tako?
Koliko tišja naj bode tišina,
da končno se vidi globoka praznina?*

Inge Veronika Ivartnik, 4. G

Aslan Lah, 4. I

Mentorstvo (Igra in govor): **Barbara Krajnc Avdić, Primož Ekart, Andrej Jus**

Mentorstvo (Gib): **Leon Marič** / Oblikovanje zvoka: **Matjaž Predanič**

Kostumografija: **Nuša Bernot** / Oblikovanje svetlobe: **Aljaž Zaletel**

Tehnična podpora: **Marko Levičnik** / Gledališki list: **Andreja Kopač**

Fotografije: **Nada Žgank** / Snemanje predstave: **Edin Sulić** / Oblikovanje tiskovin: **Tanja Radež**

Zahvala: **Petri Pikalo, Jeleni Rusjan, Igorju Bergincu** / Produkcija: **SVŠGUGL**,
ravnateljica **Petra Vignjevič Kovjanić**

Plesni in gledališki center PGC, Kardeljeva ploščad 28 a, Ljubljana

Premiera: četrtek, 6. februarja, ob 18.00

Ponovitve: **petek, 7. februarja, ob 11.00, ob 13.30 in ob 17.00 (za izven)**
Uprizarjajo dijakinje in dijaki 4. F, 4. G in 4. I letnika umetniške gimnazije, smer gledališče in film

NASTOPAJO:

4. F / mentorstvo: Barbara Krajnc Avdić

Anja Avbelj, Zala Čeh, Medeja Firm, Hajdi Grilc, Sara Lina Jagodic Večerina, Petra Jerina, Lev Klun, Zala Kraševac, Katja Kuzmijak, Luna Mercina Wolf, Ema Nikolič, Kaja Retelj, Jaša Skvarča, Larisa Stopar, Lan Zupančič, Hana Žakelj.

4. G / mentorstvo: Andrej Jus

Eva Begelj, Erin Bregar Sabolić, Ema Čimžar, Ajda Gramc, Inge Veronika Ivartnik, Doroteja Kaluža, April Kotnik, Tia Kozjek, Julija Kraner, Julija Levičnik, Mia Petrič, Angela Plesnik, Maja Podržaj, Jaka Prezelj, Nika Urbančič, Nela Velnar, Ana Zibelnik.

4. I / mentorstvo: Primož Ekart

Špela Agić, Rebeka Bolha Stojisavljevič, Neli Breznik, Kiša Jankovič, Zara Kavčič, Aslan Lah, Tea Logar, Stela Muha, Aja Piškur, Niki Sedmak, Sofija Šugman, Maks Bahorič Golec, Aleksandr Gadzhiev.

Julija Kraner, 4. G

Vidimo okolico, vidimo ljudi, vidimo predmete in vidimo smeti.
Vidimo ljubezen in vidimo veselje,
VIDIMO RANE,
a večina nas vidi le odrgrnine in ozeblane, ne pa ranjene duše.

Špela Agić 4. I

KAJ VIDIMO, ČESA NE?

Ne morem samo sedeti, čakati, pričakovati, da me nekdo opazi, da me nekdo vidi in sliši,
mogoče tudi ljubi ter objame.

Živimo v konstantni laži, v iluziji na svetu, ki smo ga kreirali sami.

Ljudje so zatopljeni v svoje misli, katere se konstantno pretakajo iz izvira do

rek, jezer, kdaj pa tudi izhlapijo v oblake,

kjer se misli ohladijo ter kondenzirajo ter

na koncu vrnejo nazaj v morski tok.

Skratka vsak zase zatopljen vase.

Ne vidimo drugih pozitivnih ali negativnih reči.

Ne vidimo lepote dane narave in človekovega življenja in hkrati uničenja

Ne vidimo, ne moremo videti smrti. Ne vidimo ljubezni, tudi ko smo najbolj ljubljene.

Ne vidimo krize, lakote ali revščine, ker živimo v ugodju.

Vidimo pa lahko samo sebe.

Sebe, ki raste, se spreminja, deformira, razpade, propade kot ljubezen mladih let.

Vpijem, hrepenim, sedim in še vedno čakam, da me nekdo najde pri skrivalnicah,
ki se jih igram, saj sem se tako dobro skrila. Nobenega zares ni. Nobeden me ne bo našel.

Nihče me ni niti poskusil najti.

Na svetu si sam, z njimi se soočaš sam.

Opazuj ga, nasmehni se mu, objemi ga, občuduj in se vanj skrij.

Me bo kdo opazil, če sem se tako dobro skrila?

Kiša Janković, 4. I

Vidimo morje, ki nam šepeta valove, ne vidimo pa onesnaženja v njem.

Vidimo obalo, ki se stika z morjem in se pozibava v ritmu valov.

Vidimo nasmeh, velike do ušes, ne vidimo pa potrnosti in žalosti.

Vidimo oči in iskrice v njih, ne vidimo pa solz, ki se skrivajo za njimi.

Vidimo roke, mehke in dišeče, ne vidimo pa njihove želje po še enem objemu

Vidimo noge, dolge in hitre, ne vidimo pa šibkosti v njih.

Vidimo maske, ne vidimo pa obrazov pod njimi.

Ne vidimo sanj, ki si sanjajo o boljšem dnevu in misli, ki mislijo o rumenem soncu, zeleni pokrajini,
modrem morju in belih oblakih, ki se bodo nekoč spremenili v brezbarvne podobe.

Ne vidimo srca, ki se lomi na tisočero koščkov, medtem ko jih lepimo znova in znova nazaj.

Ne vidimo boja med telesom in njo. Ko se zazre v daljne kraje in ve, da bo tega nekoč konec.

Ker se zaveda, da njeno telo tega ne bo preneslo in da bo ostala le še spomin.

Ko bo kanček upanja izgubil svoj pomen in bo ugasnila še

zadnja luč v njenem umirajočem se telesu.

To bo njen tekst telesa.

Doroteja Kaluža, 4. G

Telo vidi, kar je zavesti nevidno.
Ker telo je posoda duše,
ne njena kletka,
baza, ne ovira,
družba je prezaposlena, da bi poskrbela za svoje telo,
pozabila je, kaj ta zares pomeni,
dokler se ji ne vrne spomin, vse več teles postaja kletka in ovira,
ki jih komaj še rešuje zaposlena blažena bolezen,
ki naša telesa žegna s svojo čarobno palico.

April Kotnik, 4.G

Ema Nikolič, 4. F

KAJ REČEMO IN ČESA NE?

Rečemo tisto, kar mislimo, da ljudje okoli nas pričakujejo – besede, ki so varne, pravilne, včasih prazne. Tisto, kar zares čutimo, največkrat zamolčimo, ker je preveč ranljivo, preveč iskreno, teh besed ne izrečemo, ker se bojimo, da jih nihče ne bo zares slišal ali razumel.

Ema Čimžar, 4. G

KAKO LJUBIMO, KAKO SMO LJUBLJENI?

Ljubezen je,
ko razbiti kozarec
še vedno drži vodo,
ko ogenj v pljučih
boli in gori hkrati,
ko si in nisi več.

Ljubimo kot veter, ki ne zna obstati,
a vseeno poljublja liste, preden izgine.
Ljubimo z očmi, ki odklepajo spomine,
kot ključki vrat, ki nam še niso bila odprta.
Ljubimo, kakor da kopljejo jarke
med našimi rebri,
da posadijo sanje, ki ne bodo pognale.

In ljubljene smo kot pesem,
ki ne ve, da jo pojejo.
Smo ogenj, ki gori v tistih,
ki ne priznajo plamena.
Smo tišina po zadnjem vzdihu dne,
a tudi prvi dih novega jutra.

Zapis iz 4. I

NIKO GAR V RESNICI NE BRIGA. Z LJUBEZNIJO V OČEH.

Nikoli ne bodo siti in zadovoljni. Encimi me žrejo. Razgrajajo, ker sem brez ogljikovih hidratov, ker ne najdejo drugih substratov. Šele ko tvoje telo ne najde hranilnih snovi, pride vrh in razplet v drami. Ker dokler ne vidijo kosti celo tisti na ulici v centru, se čisto nič ne zgodi. In zdaj so me končno začeli gledati ljudje. Razjedajo me. Konec je. Padam. Kolapsiram. Prišli so mi do kosti. Čas je, da izginem v enem grižljaju.

Niki Sedmak, 4. I

ALI IMA DRUŽBA TELO?

Družba ima telo in ima tudi svoje organe. Te organe sestavljajo mišljenja ljudi, ki se hitro širi in je zato veliko ljudi enako mislečih, trendi oblačenja, govora in stil oblačenja, ki ga družba uporablja.

Ti organi morajo biti v ravnovesju, tako kot v fizičnem telesu, ko pa pride do neravnovesja, pride do konfliktov v družbi; vojne, preprirov, sovraštva. Današnja družba je bolna in verjetno ne bo nikoli dokončno ozdravela. Vsi konflikti vplivajo na obstoj družbe oziroma človeške vrste.

To telo se skozi leta spreminja in oblikuje, a bi se moralo bolj negovati.

Neli Breznik, 4. I

VČASIH SE VPRAŠAM,

kaj me žene naprej, kaj v meni prebuja navdih. So to sanje, strahovi, želje? Razmišljam, vendar ne najdem odgovora, pogosto naletim le še na več vprašanj. Mogoče pa je prav to njihov smisel. Ključna vprašanja nas spomnijo, da je življenje kot nekakšno potovanje, kjer so vprašanja naši sopotniki, morebitni odgovori pa le vmesne postaje, ki nas doletijo. Ključna vprašanja so tista, ki me vodijo skozi to potovanje, skozi življenje, so kot zvezde vodnice, ki svetijo na nebu. Ključna vprašanja so zame tista, ki mi dokazujejo, da v vsakem trenutku obstaja globina, ki čaka, da jo odkrijem.

Stela Muha, 4. I

Lan Zupančič, 4. F

SVET NI FER.

Najboljšim ljudem se zgodijo najhujše stvari. Poznam 13-letno deklico, ki je dobila diagnozo kostnega raka. Rak ni fer. Demenca ni fer. Smrt ni fer. Svet ni fer. Ampak se vse vedno zgodi z razlogom, tudi če ne vemo s kakšnim. Sčasoma morda ugotovimo razlog, tudi ko ni fer. Ni fer, da ljudje, ki ljubijo močno in na glas, niso nikoli ljubljene v isti luči. Trpljenja ne zazna vsak. Večini je vseeno. Vidimo, kar hočemo. In rečemo tisto, česar nas ni strah reči. Če bi bil svet fer, bi vsak posiljevalec, morilec, nasilnež... dobil pravično kazen. Samo tako bi bilo fer.

Tia Kozjek, 4. G

Luna Mercina Wolf,
Medeja Firm, 4. F

NI FER, DA BOGATUN MILIJONČKA MA DVA.

*Ni fer, da očka raka ima.
Ni fer, da narava umira,
človek pa brezskrbno drevesa podira.
Ni fer, da njena mami je vesela,
moja pa je že davno ovenela.
Ni fer, pač ni fer ta svet,
zato nauči v njem se živet.*

Erin Bregar Sabolić, 4. G

KAJ BI REKLO VAŠE TELO?

Jaz: »Hej, kako si kej telo?«
Telo: »Ne vem, kaj hočeš, da ti odgovorim.«
Jaz: »Povej, kako si zares, in ne, kaj hočem jaz in vsi drugi slišati.«
Telo: »Nikoli ne razmišljam o tem, ampak če začnem ...«
Jaz: »V primerjavi z drugimi zgodbami sva super!«
Telo: »Pa sva res?«
Jaz: »Super sva!«
Telo: »Ker veva?«
Jaz: »Ja!«

A ima še kdo kej za povedat?

Aja Piškur 4. I

TELO JE ENO SAMO

Ni zamenjave in drugih priložnosti. Bi tvegali tokrat enkrat in se vanj skrili, se zaščitili, če bi bilo treba? Kaj pa če bo reklo ne? Bi tvegali potem še drugič to poškodbo o kateri, ne morete brati, če na internet vpišete medicinska pomoč? Za katero ni zdravila? Pa potem še tretjič in četrtič? Stavim, da ne razmišljate o tem dovolj resno. Vem, kaj potrebujete. Potrebujete močnejše telo, to, ki bo na vaše ukaze vselej reklo da. Vanj se boš lahko zatekel ob toči in ga izpostavljaj soncu ob potrebi sence. Kako daleč lahko greste s tem telesom? Kolikor dolgo hočete. Pa ni to malce tragično in okrutno? Seveda ne, ne skrbite. Novo telo ne more kolapsirati. Ne more reči ne. Reči ne? Ne. Pa ni to neka vrsta nasilja? Zakaj pa me vseeno nekaj boli? Ne neha, vedno bolj pritiska. Ne zdržim več! Kaj pritiska? Pritiska, pritiska, pritiska...

Telo vselej kolapsira, a še pred tem kolapsira njegova notranjost, tako imenovana duša. Kako pa naj bi telo samo hodilo po svetu brez sanj, ciljev, žalostnih misli? Kdo pa bo poslušal vse tiste krike izzvene? Telo vendarle ne.

Julija Levičnik, 4. G

KAJ PRAVZAPRAV JE TELO?

Kako dobro ga zares poznamo? Pripovedujejo tudi naša telesa geneze, ki jim mi ne želimo prisluhniti ali pa jih preprosto ne slišimo? Ustavi se. Sprosti se. Zadihaj. Prisluhni svojemu telesu. Kaj ti želi sporočiti? Ubogaj ga, upoštevaj njegove želje in potrebe. Bodi ponosen/a na tvoje telo. Vsaka nepopolnost ga naredi popolnega. Pusti mu, da spregovori in ga neguj.

Petra Jerina, 4. F

DNEVNIK O NJEM

6. avgust 2018

Danes sem ugotovila, da ga imam res rada. Poznam ga že odkar vem zase in vedno bolj mi je všeč. Nočem, da se to kadarkoli spremeni. Nočem, da se on spremeni. Vsak dan ga občudujem. Z njim grem lahko kamorkoli hočem.

15. februar 2021

Spremenil si je. Ni več isto, kot je bilo, a vseeno ga imam rada. Začela sem ga videti v drugačni luči. Kdaj ga v bistvu sploh nočem videti. Na živce mi gre, a ga ne morem zapustiti. Iščem verzijo njega, ki sem jo včasih poznala. Hočem ga nazaj.

3. maj 2022

Sovražim ga. Zakaj ni nič naredil? On je samo stal in gledal. Kako se je lahko samo prepustil. Želim, da ga ne bi nikoli poznala. To je en neznanec. Uničil je vse, kar je med nama ostalo. Z njim nočem nikamor več.

21. januar 2023

Ubila ga bom. Nočem ga več videti. Dovolj imam. Nič ni več od njega. Nočem več te drame. Nima več te moči, da bi kaj spremenil, jaz pa tudi ne. Verjetno je čas, da se posloviva.

Hajdi Grilc, Larisa Stopar, 4. F

ZAKAJ STRMITE VAME? ZAKAJ ME OPAZUJETE?

Zakaj opazujete moje telo? Bolj kot se poskušam skriti, zakriti, oviti v krinko, bolj razgaljena sem pred vami. Zakaj lahko opazujem svoj odsev v vaših očeh? Ne razumem, kako me lahko tako gledate. To sem jaz, pustite me, strmite v koga drugega. Pojdite stran, jaz bom tukaj stala, ne dam vam svojega telesa, samo moje je. Nočem ga ponovno izgubiti, moje in samo moje je. Mi je telo sploh kdaj pripadalo? Lastili ste si ga, to vem, bilo je vaše, predala sem se vam, a nikoli več. Ne dovolim tega. Zdaj sem dovolj močna. Vzamem ga nazaj. Le moje bo, le moje je. To sem jaz. To je moje telo. Samo moje.

Zara Kavčič, 4. I

SPREJMI SE TAKŠEN, KOT SI – EDINSTVEN!

V današnjem svetu smo obkroženi z veliko količino nerealnih standardov. Veliko mladih se obremenjuje s tem, ali spada v družbo oziroma kam pripada. Premalo pa razmišljamo o tem, da naše telo v resnici ni namenjeno temu, da bi izgledali popolno. Ob tem se moramo zavedati, da brez našega telesa – tudi nas ni. Ne smemo pustiti, da se naše misli obračajo proti našemu telesu. Kakor rastline potrebujejo sonce in vodo, človeško telo potrebuje hrano. Naj hrana ne bo naš sovražnik. Naj tvoje telo ohrani edinstvenost. Vsako telo je posebno na svoj način. Na koncu dneva ni pomembno kakšen si, ampak kaj si. Še tako lepo telo slabemu človeku ne pomaga.

Katja Kuzmijak, 4. F

BLA BLA BLA

Nekaterih zgodb se nikoli ne pove, mi pa vseeno tipkamo. In to zato, ker ne pišemo zgodb. Strah je votel, okoli ga pa ptič mori. A obstajaš, če padeš in te nihče ne sliši? Prah si in v prah se povrneš, reče tvoj prijatelj, ki ti gre na kurac vedno, ko trezen govoriš z njim. On se bliža resignaciji, ampak si ne sme pustit, da pride do tja. "Povej mi, koga je ljubila?" Pa je spet tiho.

"Ne se spomnit, ko piješ. "In veš, da se spomniš, pa če piješ ali ne. In potem zaboli trebuh in srce in bla bla bla. Ker nisi več tam, kjer je včasih zrak še dišal po svežem pomladnem dežju.

XYZ

Maja Podržaj, Angela Plesnik, 4. G

DOST

Rekla sem si, da blo je dost zdj ljubezni.

Sanjarstva in nedočakanih scenarijev.

Želje po tistem in onem.

In upanja za nič.

Blo dost je obsedenosti izgleda.

Blo dost je primerjanja.

Blo dost je teh mučnih misli.

Blo dost je mene.

Sam kaj pol ostane?

Če dost mam še sebe.

Pol res sem v jebi, globoki in težki.

Če dost mam sebe, sem čist brez vsega.

Če dost mam še sebe, se lah cel svet jebe.

Ajda Gramc, 4. G

IME ČESA JE PATRIARHAT DANES

I. Na kaj pomisliš ob besedi patriarhat?

ANA: Jaz pomislim na oblast/državo, v kateri imajo možnost upravljanja samo moški.

NIKA: Ob besedi patriarhat pomislim na oblast, v kateri imajo večino pomembnih delovnih mest moški. Že ob rojstvu imajo podarjeno to, da so v družbi krivično bolj spoštovani kot ženske.

II. Kako misliš, da je beseda patriarhat dobila pomen?

ANA: Gledano na več kot polovico zgodovine, mislim da je beseda patriarhat dobila pomen zato, ker so lahko samo moški vodili državo in jo nasledovali.

NIKA: Beseda patriarhat je dobila pomen po tem, da celotno oblast sveta skozi celotno zgodovino vodijo moški, ženske pa so jim zgolj družice, ki jim vedno stojijo ob strani, saj nimajo pravice do lastnega razmišljanja.

III. Kje v besedilu lahko vidimo sledi patriarhata?

ANA: Pri posilstvu mame in babice, kjer je prišlo do prevlade moškega nad žensko. Pri tem ženska postane nemočna in se mora moškemu podrediti.

Nadalje se bo vedno počutila, kot da njeno telo pripada njemu.

NIKA: V besedilu je patriarhizem razviden v tem, da si ženske, ki so bile spolno zlorabljene ne upajo deliti zgodbe, saj se bojijo, da njihova zgodba ne bo imela nobene moči proti zgodbi, katero bo delil moški (vsi bodo verjeli njemu in noben njej).

IV. Ali je v prihodnosti možno izumrtje patriarhata?

ANA: Iskreno menim, da ne. Četudi na oblast prihaja čedalje več žensk, moški še vedno prevladujejo in se ne bodo kar zlahka odpovedali nadzoru, ki ga imajo.

Mogoče pa bomo sčasoma bolj enakopravni, kar se tiče patriarhata in matriarhata.

NIKA: Tako kot se žalostno to sliši, se mi zdi da bodo posledice patriarhizma vedno prisotne med nami, saj je to seme, ki je pregloboko zasejano v sestavo naše družbe.

V. Kakšen bi bil svet, če bi bile na večinski oblasti ženske (matriarhat)?

ANA: Za ženske definitivno boljši. Imele bi več možnosti na vseh področjih, tudi moški bi verjetno bolje živeli.

NIKA: Svet, bi bil zagotovo bolj pošten in varnejši, saj bi večina žensk pred denar in materialne stvari postavila sočloveka, kar bi pomenilo tudi večje spoštovanje med ljudmi ne glede na raso, vero, spolno usmerjenost, itd.

Ana Zibelnik, Nika Urbančič, 4. G

POGOVOR Z ANJO NOVAK, AVTORICO DELA *TEKST TELESA*

Tekst telesa je post-dramsko besedilo in se odmika od klasične forme. Je bila odločitev za to spontana?

Post-dramska zgradba besedila je bila zelo spontana odločitev. Nisem se želela preveč omejevat s klasiko in tudi bolj naravno mi je bilo pisati na tak način, ki je bližje poeziji, saj večinoma pišem poezijo. Ko sem sprva, nekoč davno, na akademiji, poskusila pisati dramska besedila, sem jih pisala v čisto klasični dramski formi, saj sem mislila, da tako pač mora biti.

Zakaj ravno tema telesa? Živimo v času, ko smo obkroženi z nekakšnimi nerealističnimi standardi telesa. Kako doživljaš telo v skladu z družbo?

Že od nekdaj me je zanimalo telo; kaj se dogaja v telesu in kako deluje. To čisto medicinsko raziskovanje telesa se je potem tudi nadaljevalo v ustvarjanje. Vsekakor pa ima prste pri tem tudi anoreksija, za katero sem zbolela in pri kateri je telo zelo pomemben element, s katerim si daš še kako opravka. Zaradi frustracije ob bolezni pa tudi zaradi želje razumeti zakaj, kako in kam. Kar pa se tiče nerealističnih standardov glede telesa, tudi v zgodovini so bili vzpostavljeni precej kruti in nemogoči standardi izgleda telesa. Kljub temu v tistih časih vizualna podoba, kot je na primer fotografija, ni bila tako pogosta stvar, ki bi tako hitro potovala med ljudmi kot danes. Živimo v času, ko informacije večinoma prejemamo prek vizualnega gradiva. Veliko več se obremenjujemo s svojim videzom in ves čas preverjamo, kako izgledamo.

Telo v tekstu postane samostojni lik, odcepi se od deklice in dobi zmožnost govora, sporočanja, v nasprotju z vsakdanjim življenjem se lahko izraža v nam poznanem jeziku, govorici. Kako si vzpostavila to komunikacijo med likom telesa in likom deklice?

Zdi se mi, da dajemo premalo poudarka poslušanju svojega telesa. Tudi moje telo v nekem trenutku preprosto ni zmoglo več, zato sem sama mogla vzpostaviti dialog s telesom najprej v okviru terapije, potem pa še skozi umetniško ustvarjanje. Morala sem se preprosto začeti pogovarjati s svojim telesom. In ga slišati. Velikokrat smo jezni, češ, da nas telo ne uboga, da smo zboleli, da nečesa več ne zmoremo, ampak nikoli ne obrnemo plošče in se ne vprašamo, ali se ni morda uprlo, ker mi že sproti nismo poslušali njegovih malih opozoril ter morda kasneje krikov. In dlje kot se pogovarjaš s svojim telesom, več izveš, več zgodb se odpre, več nepričakovanih svetov in tako se je zgodilo tudi v drami sami.

V besedilu je prikazana temna stran materinstva, ki je pogosto zamolčana. Kako si se lotila te teme materinstva v tekstu?

V javnosti je vedno izpostavljen ta lep del materinstva, o slabi plati pa se ne govori veliko. Jaz sicer nimam izkušnje z materinstvom, sem se pa o tem pogovarjala s svojo babico in mi je govorila tudi o zelo napornih in zamolčanih delih materinstva. Želela sem odpreti to temo kot možnost za kontemplacijo materinskih zgodb ali plati materinstva, ki morda niso tako vesele in sončne, kot se pričakuje. Vsaka ženska ima drugačno in edinstveno izkušnjo materinstva in vsaka je legitimna. Biti je treba sočuten.

Živimo v času, ko se ženskam po svetu odvzema pravica do splava. V tekstu telesa je tudi splav tematiziran. Kako vidiš to temo splava?

Splavi so se dogajali že veliko preden so bili uzakonjeni oziroma kontrolirani s strani oblasti, države. Splav je pravzaprav vpisan že v samo telo ženske, saj lahko velikokrat, ko ni sposobno donositi zarodek, telo samo sproži spontani splav. Absurdno je, da se leta 2025 sploh še pogovarjamo o pravici do varne prekinitve nosečnosti. Splavi se bodo dogajali ne glede na to ali bodo dovoljeni ali ne, le da splav "na črno" pomeni izjemno tveganje za žensko. Sploh pa si nihče ne želi kar iz meseca v mesec opravljati splava, saj je lahko velik napor za telo. Vendar pa mora obstajati možnost za splav, to bi morala biti pravica, ne privilegij.

Ob branju sem dobila občutek, da so v tekstu prikazani številni vzorci, ki so prisotni v današnji generaciji. Ali meniš, da je to reševanje vzorcev nekakšno Sizifovo delo?

Menim, da če na teh škodljivih vzorcih delamo, če se jih trudimo spreminjati, to nikakor ni Sizifovo delo. Problem nastane, če se na te zadeve ne odzovemo in se prepustimo, da nehote vplivajo na nas, nas vodijo oziroma se niti ne zavedamo, da nas vodijo. Tudi, če nam starši recimo ne povedo vsega, ogromno vsebin prekopiramo in dobimo zgolj iz njihovega načina vedenja. Ampak to, v kar res zaupam oziroma verjamem, je tako imenovana plastičnost možganov, izjemna plastičnost in upam, da držijo raziskave, ki pričajo o tem, da lahko z razreševanjem travme, strahu oziroma vsega nerazumljenega v podzavesti pravzaprav spremenimo genetski material in nehamo prenašat vzorce naprej.

Jaša Skvarča,
Zala Čeh, 4. F

USTAVITI ČAS

Želim si, da čas ustavila bi,
uro zavrtela,
v hipu obnemela.
Bila bi punčka,
vse še enkrat doživela.
Cenila bi vse,
gledala bi dlje.
Čutila občutke,
te grenke trenutke.
Ne bi spala, ne čakala.
Karkoli bi storila,
vse bi bolje naredila.
Popravila napake,
zajadrjala v oblake.

Kaja Retelj, 4. F

Uredila: Andreja Kopač

Avtorstvo besedil in vizualnih podlag: dijaki in dijakinje gledališke smeri 4. F, 4. G. in 4. I

Lektorski pregled: Urška Kovač / Oblikovanje: Tanja Radež